

Intervju: Iris Kren

Kako izgleda tvoj ustvarjalni proces – ali slediš vnaprej določenemu načrtu ali dopuščaš, da proces sam oblikuje končni rezultat?

Proces načeloma začnem z okvirno skico, kateri pa ne sledim dobesedno. Prikazuje le neki občutek, ki ga želim v sliki ujeti. Takoj, ko začnem delat, se pojavijo neka naključja in napake, katerim sledim in vodijo moj nadaljni proces. Pri tej tehniki ne morem ničesar izbrisati - kar je na platnu, ostane na platnu za vedno.

Od kje fascinacija nad fotogrami? Kako jih razumeš v povezavi s slikarskimi deli, kot izhodišče ali enakovredno delo?

Fotograme absolutno razumem kot enakovredne slikarskim delom. Je pa vsako delo, ne glede na medij, izhodišče za druga dela. Pri samem procesu izhajam iz materiala in kaj mi ta lahko ponudi. Razmišljam kaj želim z delom prikazati in v katerem mediju bi to najbolj prišlo do izraza. Na primer fotograme sem namenoma presvetlila, da ni več mogoče vrniti prejšnjega stanja; ostanejo le praznine in drobci, podobno kot pri slikarstvu.

Pojem 'pretirane izpostavljenosti' se v tvoji umetniški praksi prepleta z željo po izbrisu. Kaj te je privedlo do raziskovanja tega koncepta?

V naši kulturi v zadnjem času močno občutim potrebo po umiku. Prekomerna izpostavljenost ogromni količini informacij vpliva na vse nas, kar se odraža tudi v umetnosti, kjer opažam vse pogostejšo obravnavo podobnih tem. Moje ustvarjanje pa vedno izhaja iz osebne izkušnje in mojega doživljanja sveta.

Praznina je osrednji element tvojih del – kako se odločiš koliko 'pustiti prazno' in koliko zapolniti? Gre zgolj za likovno / estetsko odločitev, ali je še kakšen dejavnik?

Koliko prostora želim zapolniti in koliko pustiti praznega ali neizrečenega je odvisno od posameznega dela. Vedno stremim k iskanju ravnovesja med znanim in neznanim. Zelo mi je pomemben tudi estetski vidik slike, saj verjamem, da lahko estetika in vsebina sobivata v harmoniji, ne da bi se morali odpovedati eni ali drugi. Ključno je, da znaš prepoznati, kdaj je slika dokončana. Sama najraje sliko pustim, da se »udomači« taka kot je in se šele po nekaj časa odločim za dodajanje. Če si konstantno v stanju dodajanja, težko vidiš, kdaj si šel čez mejo.

Poudarjaš gledalca kot soustvarjalca umetniškega dela. Kako to konkretno vpliva na tvoj pristop k ustvarjanju?

Verjamem, da vsak umetnik to interpretira na svoj način. Zame je pomembno, da v sliki ustvarim vizualne asociacije, ki gledalca vodijo skozi delo. Takšne, ki mu ponudijo dovolj, da si želi raziskovati delo naprej, a hkrati ne razkrijejo vsega. Moja dela niso zaključena dokler jih gledalec ne zapolni in v ta namen puščam negativne prostore na platnu, v katere se lahko naselijo tudi njegove izkušnje.

Kako vidiš nadaljni razvoj svoje slikarske prakse – je praznina še vedno glavni fokus ali misliš, da se bo kdaj zapolnila?

Težko rečem (smeh). Trenutno me ta tematika zelo zanima, vendar je težko napovedati, če se bo to kdaj spremenilo. Praznina je tako širok pojem, da bi jo verjetno lahko raziskovala celo življenje. Zdaj sem predvsem osredotočena na raziskovanje medijev in nadaljnje razvijanje svoje slikarske tehnike. To pa lahko zagotovo napovem.

Intervju je pripravila Hana Kreševič.